57 füz

MISZTER HERKULES

ÉRDEKFESZÍTŐ SPORT KALANDOK

350

A megismételt döntő mérkőzés

Mr. Moneybags, az U. S. A. világhirü Wool-Kingje, a milliárdos gyapju-király, végrendelete óriási szenzációt keltett, miután Newyorkban köztudomásu lett. Az elhunyt milliárdos, kiről mindenki tudta, hogy tántorithatatlan barátja volt minden sportnak, rajongója minden érdekfeszitő, regényes kalandnak, végrendeletében vagyona legnagyobb részét, több százmillió dollárt, annak az ismeretlen embernek hagyományozta, aki az általa kitüzött problémákat megoldja. A milliárdos azt akarta, mint végrendeletében irta, hogy vagyonának örököse merész, minden akadályon győzedelmeskedő, rettenthetetlen bátorságu, agyafurtan leleményes ember legyen, mert ez fogja tudni a kezére jutó vagyont a legmegfelelőbben felhasználni. A milliárdos ötvenkét feladatot tüzött ki a pályázók számára. Az, aki legalább negyven feladatot megold, lesz az örököse. Egyébként pedig minden kaland nyertese jutalmul százezer dollárt kap. A feladatok külön-külön leirva, 52 boritékban, Newyork első közjegyzőjénél voltak letéve, kinek egymásután, közvetlenül az előző feladat megoldása után kellett közhirré tennie a következő problémát. Abban az esetben, ha a versenynek nem lenne győztese, ugy vagyonát két részre osztva, távoli rokonának és a bostoni egyetemnek hagyományozta az elhunyt milliárdos. Az örökhagyó rokonát Joe Ward-nak hivták, aki egy minden hájjal megkent, agyafurt, gonosz lelkületü, semmiféle gazságtól vissza nem riadó férfi volt. A bostoni egyetem kiküldöttje pedig Professzor Burly egy jóindulatu, világhirü tudós, aki egész életét a tudománynak szentelte és egyetlen gyermekével, Lily leányával utazott Newyorkba, hogy a feladatok megoldásánál jelen legyen. Midőn a végrendelet ismert lett, de a feladatokat még senki sem tudta, minden épkéz-láb amerikai férfinak az volt az ambiciója, hogy mindent elkövessen, csakhogy az óriási vagyon birtokába jusson. Igy többek között ez volt álma a harminc éves John Johnsonnak is. Ez ujságiró, minden hájjal megkent, minden sportban járatos fiatal ember volt, tetőtől talpig jellemes, becsületes legény is egyuttal. Az, hogy pályázni fog az örökségre ő is, csakhamar köztudomásu lett és az a lap, amelyik azt megirta, tekintettel az elkövetkezendő kalandjaira, a megoldandó feladatokra, elnevezte őt a modern Herkulesnek és igy nemsokára egész Newyork „Mister Herkules néven ismerte őt. Az ő kalandjairól szólnak ezek a füzetek.

„Jókai" nyomda rt. Budapest.

Fordítási jog fentartva. Utánnyomás tilos.

A megismételt döntőmérkőzés.

Ostrom a Tröszt-palota ellen.

A Herkules-Olympiád egyetlen száma se okozott még akkora izgalmat Newyork közönségében, mint a nemzetek között megrendezett futballverseny előmérkőzések.

Még éjszaka is ontották a különvonatok New-York pályaudvaraira az érdeklődő sportközönséget, amely már felbőszülten ért a pályaudvarokra és ott kitódulva, dühös tüntetésekbe kezdett.

Az Olympiád-Tröszt gondoskodott arról, hogy a pályaudvarokon azonnal hatalmas plakátok közöljék az eredményeket és a Newyork felé haladó vonatok közönségét a táblázat jórésze teljesen ki is elégítette:

Csehország—Törökország: 6 : 0.
Olaszország—Belgium: 3 : 2.
Dánia—Hollandia: 5 : 0.
Amerika—Finnország: 4 : 2.
Románia—Jugoszlávia: 2 : 1.
Japán—Lengyelország: 4 : 2.
Magyarország—Svájc: 4 : 0.
Spanyolország—Németország: 5 : 0.
Ausztria—Anglia: 4 : 3.

Ez a legutolsó hiradás azonban a legbéketűrőbb sportembert is kihozta a sodrából.

Az emberek haragosan és idegesen zugtak fel és ez az elégedetlenkedés hangos párbeszédeket provokált:

— Az angolok kikaptak!

— Nem, az nem lehet!

— De hiszen ott áll a táblázaton!

— Bizonyosan felcserélték a két ország nevét! Előfordult már ilyen tévedés!

Amikor azonban a Tröszt egyik ott lézengő emberétől kétségtelen bizonyságot szereztek, hogy ez az eredmény helyes és Anglia valóban kikapott, a párbeszédek szenvedelmes kiáltásokká alakultak át.

— Csalás volt!

— Nem lehet reális eredmény!

— Lepénzelték az angolokat!

— Összejátszottak!

— Megsemmisiteni a mérkőzést!

— Becsapják a közönséget!

Ilyen volt az előmérkőzések után Newyorkba érkező közeli városok közönségének hangulata. Ez azonban csak csendes torzsalkodás volt ahoz a féktelen elégedetlenkedéshez képest, ami Newyork népében lobogott.

— Csalás!

— Gazság!

— Ne türjük!

— Ne türjük!

Ilyen kiáltások röpködtek a levegőben a csoportokba verődött emberek közül.

Akárhányszor annyi ember gyülekezett össze az utcákon, hogy leszorultak a gyalogjárókról és lehetetlenné tették a járművek közeledését. Csak a rendőrök közbelépése vetett végett a

csoportosulásoknak, de az egy helyütt szétoszlatott elégedetlenek, más helyen számban még jobban megszaporodva gyülekeztek ismét össze. A nagyszenzációju mérkőzést követő második napon már valóságos gyüléseket tartottak s az összejövetelekre ugy özönlött a nép, mintha csak ingyen kapott volna valamit.

Szinte mindenki érdekelve volt jelentős összegü fogadásokkal, hiszen minden sportember bizonyosra vette Anglia győzelmét a futballban, legfeljebb Spanyolországtól, vagy Csehországtól, esetleg Amerikától várták a meglepetést.

De azt, hogy már az előmérkőzések alatt kiessék Anglia, azt reálisan senki sem tartotta elhihetőnek.

A gyülés szónoka fellengős frázisokkal izgatta az amugy is felhevült és elkeseredett hallgatóságot.

— Nyilvánvaló — mondotta — hogy rutul kijátszottak velünk! Mindannyian az angol csapat győzelmére tettük fel a pénzünket s erre mi történt? A világnak a futballban legelső csapata kikap az osztrákoktól! Ez a vereség semmi körülmények között sem lehetett reális, ennek a versenynek a háta mögött valami lappang! Ne engedjük magunkat kijátszani, lépjünk fel erélyesen s meglássátok, hogy a fellépésünknek foganatja lesz!

— Csalás történt! Osszejátszottak! — mennydörögték a tüntetők.

— Ne engedjünk! Fel a Tröszt palotája elé! hangzott egy éles kiáltás, amelyet az egész tömeg nagy helyesléssel fogadott.

Több se kellett a felzaklatott néptömegnek. A felkiáltásra ezrek torka üvöltött vissza:

— Ugy van!
— Igaz!
— Menjünk a Tröszt palotája elé!
— Menjünk!
— Előre!
— Meg kell semmisiteni a mérkőzést!
— Induljunk!

És a hatalmas tömeg hangos kiáltásokkal kivonult a gyülés helyiségéből és hömpölyögve indult meg az utcákon.

•

Es ez az éjszaka nagyon mozgalmas volt New-York rendőrségi krónikájában.

Végig a Broadwayn, a Manhattan és a Metropolitan előtt, a Washington-téren és az összes főbb utvonalakon le és fel hullámzott a tüntetők tömege.

— Le az Olympiád-Trösztte!
— Ellopják a szegényemberek dollárjait!
— Pokolba Nuggammel! Villamos-székbe vele!

A rendőrség mindent elkövetett, hogy a tüntetések ne öltsenek veszedelmes méreteket és védelmezni próbálta azokat a helyeket, amelyeket a százezres tömegek haragja elsősorban fenyegetett.

Igy valóságos rendőrszázadok tanyáztak a Nuggam-irodá an, valamint a Herkules-Olympiád Tröszt palotája előtt is. De magát a Stadiont is meg kellett szállani, mert félő volt, hogy összerombolja a felbőszült tömeg.

A pályaudvarokat és a főbb utvonalakat kato-

naság őrizte, mert komoly zavargásoktól is lehetett tartani.

A tüntetők száma egyre szaporodott.

A széles utvonalakon vadul törtettek előre s minthogy az egész tüntetés váratlan gyorsasággal jött, a rendőrség nem készülhetett fel előre és igy nem tudta megakadályozni a hatalmas tömeget az előnyomulásban.

A hangulat mindinkább veszedelmesebb lett.

Ejfélig azonban sehol sem került összeütközésekre a sor.

Mister Herkules — munkában.

Mister Herkules, mindjárt az osztrák—angol meccs befejezése után megalkotta a véleményt arról, mi történt.

— Kétségtelen — mondotta Vizslának —, hogy az osztrákok meglepetésszerüen jól játszottak. Csakhogy — még igy is sokkal jobb volt náluk az angol csapt.

Vizsla elgondolkozott.

— Valóban az osztrák csapat meglepően jól tartotta magát s különösen a mérközés első fel-

Világkörüli utat tehet és sok érdekes és izgalmas kalandban lehet része, ha megveszi és elolvassa

DOKTOR KUBB A VILÁGJÁRÓ

érdekfeszitő kalandjait.

ben többet és veszedelmesebben támadott. Végeredményben azonban nem lehetetlenség megverni az angol csapatot, hiszen nem szabad elfelejteni, hogy nem a rettegett, világhirü angol professzionista-együttes állott porondra, hanem csak az amatőr válogatott, már pedig az angol professzionista és amatőr csapat között nagy a különbség. A profik veresége meglepetés lett volna, az amatőrök vereségét azonban el tudom reálisnak fogadni. Gondold csak meg, hogy a többi európai nemzet mennyit fejlődött a futballban. Hogy mást ne mondjak a stockholmi Olympiászon az angol amatőr csapat sorra verte ellenfeleit, köztük a magyarokat 7:0-ra. Most azonban láttuk a magyarok fölényes játékát a svájciak ellen és nyugodtan állitom, hogy a magyar csapat teljesen egyenrangu az angol amatőr válogatottal.

Mister Herkules figyelmesen hallgatta Vizsla fejtegetéseit. Az ujságiró igy fejezte be:

— Reálisnak tartom az angolok vereségét azért is, mert tagadhatatlan balszerencsével küzdöttek. Amig az osztrákoknak minden akciójuk sikerült s egy gólt például bámulatos szerencsével értek el, addig az angolok szereplését nem kisérte szerencse. Nehány veszedelmes lövés kapufára pattant, sok biztos góllal kecsegtető akciót pedig az utolsó pillanatban hiusitottak meg! A balszerencséhez tartozik az is, hogy a biró egy angol gólt kénytelen volt érvényteleniteni! Mindez hagyban hozzájárult az angolok oly meglepetésszerü vereségéhez! Ily megvilágitásban azonban egész reális, elfogadható ez a nagy feltünést keltett vereség.

Mister Herkules vette át a szót:

— Sok igazság van abban, amit elmondottál Vizsla, én azonban mégis másképp látom a dolgokat. Egyre erősebb a gyanum, ha visszagondolok a mérkőzésre, hogy az angol csapatban olyan emberek játszottak, akiket Nuggam megvesztegetett!

— Ez — lehetetlen! Vagy legalább is bizonyithatatlan!

— Magam is attól tartok. — mondta Mister Herkules. — Mindenesetre azonban, meg kellene próbálni a bizonyitást. Es ez reánk vár, kedves Vizslám. En a védnöke vagyok ennek a küzdelemnek, te pedig, a hires riporter, kell, hogy minden gyanus dologban megkiséreld a tisztán látást!

— Meglesz, John!

De Lily is hallgatta a nagy fogadkozást és elmosolyodott:

— Hát csakugyan olyan fontos, hogy kiderüljön, mi van osztrák—angol mérkőzés hátterében?

John Johnson komolyan nézett rá:

— Nagyon fontos, Lilykém. Az én becsületes nevem fedezi ennek az egész Olympiádnak minden küzdelmét, igy minden igazságtalanság az én sport-hirnevemen ejt csorbát. De légy nyugodt, mindennek utánajárunk!

Lily sokáig, hosszasan elgondolkozott. Valami különös ötlete támadt, de nem mert róla szólni sem a férjének, sem Vizslának.

A zavargások.

Ejfél után aztán megkezdődtek a zavargások. Hiteles rendőrségi feljegyzések szerint vagy egy millió ember hemzsegett az utcákon. Természetesen ez már nem csak az elvakult és felháborodott sportközönség volt, hanem Newyork mindenrekész, zavargó csőcseléke is belekeveredett, egyre fokozva az izgatottságot és itt-ott megkísérelve a rendzavarást.

A Washington-téren történt az első komolyabb összeütközés.

Itt reflektoroktól megvilágítva egy hatalmas akasztófát hurcolt végig a paloták előtt a tüntetők óriás tömege.

Az akasztófán egy szalmabáb lógott, amelynek nyakában ez a felirás ékeskedett:

MAC NUGGAM
bookmaker

Es amerre csak elvonultak az akasztófa kísérői, a közönség mindenütt viharosan helyeselt és csatlakozott a tüntetőkhöz.

A Washington-téren már olyan fenyegető volt a közönség hangulata, hogy a rendre felvigyázó Nelson Murdo rendőrtisztviselő elzárta a tüntetők előtt az utat és kivezényelte a rendőreit, hogy elvegyék az izgató és bujtogató hatású akasztófát a zavargóktól.

A tömeg azonban váratlanul ellenállott.

Kis saloonok, mulatók bokszolói, külvárosi ve-

rekedők s a kikötők zsák- és teherhordó munkásai voltak éppen azokban a csoportokban, a melyek a Nuggam-báb körül összetorlódtak.

Ezeknek viszont elemük a verekedés.

És igyekeztek is minél előbb zavart kelteni a tömegben.

A rendőrség megpróbálta szépszerivel széjjeloszlatni a tüntetőket, de a felszólításnak semmi foganatja nem mutatkozott.

A békés szétoszlás helyett még inkább fenyegető módon léptek fel. A mindenre szerveződött csőcselék veszetten üvöltözött.

Csakhamar megrohanták a rendőröket és valóságos utcai harc fejlődött ki közöttük.

Mikor már a revolverek is el-eldörrentek, a szomszéd utcák népe áttörte a rendőri kordonokat...

Mint visszatarthatatlan áradat, ugy nyomult előre a tömeg. Nem ismert ellenállást, aki fel próbálta tartóztatni, azt könyörtelenül eltiporta s ment, ment előre a célja felé.

Mindez egy futballmecsért...

A zöld gyepen lejátszódott küzdelemnek volt a következménye a forrongó, lázas forgatagban élő Newyork.

A tömeg a Tröszt palotája elé akart jutni, hogy itt az igazgatósággal szemben juttassa érvényre akaratát.

S ahogy mentek előre, mind többen és többen csatlakoztak hozzájuk. A széles uttesten már csak szorongva tudott előrehaladni a sok ezernyi tömeg és egyre zugott elkeseredett kiáltozásuk:

— Kijátszottak bennünket!

— Elégtételt akarunk!

Heves támadások színhelye volt a Nuggam-iroda és a Tröszt-palota környéke.

Csörömpöltek, csattogtak a bezuzott ablakok, döngtek az ajtók mindenfelé és a helyzet annyira fenyegetővé vált, hogy a rendőrség vezetői katonai támogatást kértek.

A Tröszt ülése.

Ezalatt a Herkules-Olympiád Tröszt roppant palotájában a Tröszt igazgatói rögtönzött tanácskozásokra gyültek össze.

Northcliff, Morris és Broughton minden kétségen kívül, jóhiszemü emberek voltak, akik semmiért sem cselekedtek volna sportszerütlen dolgot.

Nuggam azonban teljesen a hatalmában tartotta, mert jól ismerte őket.

Most is ő vitte a szót:

— A zavargásokban, uraim, ráismerünk arra a mindig lázongó és mindenre kész elemre, a mely gyülöli a pénz urait, tekintet nélkül arra, hogy ezek hibásak-e valamiben, vagy nem. Ki tehet róla közöttünk, hogy az osztrákok megverték az angolokat? Ki uszitotta a közönséget, vagy ki biztatta arra, hogy minden pénzével fogadja le az angolok győzelmét?

Az igazgatók összenéztek.

Valamennyien sokat küzködtek már gyáraikban, telepeiken a zavargókkal, sztrájkolókkal, elfogultak voltak és minden elégedetlenséget hajlandók voltak abból levezetni, hogy a nép gyülöli a pénzes embereket.

Az ügyes Nuggam most felhasználta ezt az elfogultságot:

— Nincs mit tanácskoznunk, uraim. Minden marad a régiben. A kiírt versenyek tovább fognak folyni a kiírásnak és a sportszabályoknak megfelelő módon, — aki nem akar veszíteni, ne fogadjon! A fogadásnak semmi köze a sporthoz!

És ebben teljesen igaza volt.

Ekkor azonban berohant a Tröszt egyik titkára:

— Mister Herkules, az Olympiád védnöke kér meghallgatást.

Az igazgatók egymásra néztek.

Lehetetlen volt nemet mondani. Néhány perc múlva Mister Herkules előtt megnyílt a pompás tanácskozó-terem ajtaja.

Az óvás.

Mac Nuggam egy árnyalattal sápadtan, de összeszorított ajakkal várta ellenfelét.

Bizonyos volt abban, hogy ellenfélről van szó, előérzete még sohasem csalta meg.

És Mister Herkules egyenesen a tanácskozó-asztalhoz sietett:

— Uraim! Odakünn az utcákon vér fog folyni, amíg önök itt békés megbeszéléseket tartanak. Meg kell nyugtatni a tüntető százezreket!

Az igazgatók hallgattak. Csak Morris szólalt meg:

— Mit tehetünk mi? Történt valami szabálytalanság?

Mister Herkules megdöbbent. Itt bizonyítékokat kérnek, pedig az igazán nincs a kezében.

A nyitott ablakokon jól felhangzott az utcákon bömbölő és zavargó tömegek zaján keresztül a felvonuló katonaság távoli trombitajele és a lovasság ütemes csattogása is felhangzott a kövezeten.

Tüzoltói kürtjelek valahonnan azt jelezték, hogy már gyujtogatnak is. John Johnson nem tétovázott:

— Uraim! Megvádolom, én, mint az Olympiád védnöke, az angol csapatot azzal, hogy szándékosan verette meg magát! Kérem, hogy az óvást azonnal vegyék tudomásul és hirdessék ki a tüntetőknek!

Northcliffe leejtette szeméről a monoklit:

— Es... és van bizonyitéka?

— Lesz!

— A vád igen sulyos és visszaszállhat arra, aki felrepiti! — mormogta Mac Nuggam.

— Allom és vállalom érte a felelősséget! — kiáltotta John Johnson. — De gyorsan határozzanak, mert csak igy kerülhetjük el a vérontást!

Uj trombitajelek harsantak fel.

Broughton, az elnök, halálsápadtan ugrott fel:

— Uraim! Valamennyien amerikaiak vagyunk. Newyork utcáin nem folyhatik vér! Az óvást elfogadjuk és szigoru vizsgálatot inditunk.

Northcliffe és Morris bólintottak, Nuggam ajkai megremegtek. Aztán elmosolyodott:

— Yes. Majd Mister Herkules elhozza a beigért bizonyitékokat is!

John Johnson már a liftet felé rohant, ahol Vizsla várta:

— Megvan! Az óvást elfogadták! Telefonozzátok szét és hirdessétek ki mindenütt!

Az utcákon már kövei, fadarabokkal dobálták a katonaságot a tüntetők s a Nuggam-palotát két izben is felgyujtották, de a tüzoltóság résen volt s hamarosan elfojtotta a veszedelmet.

A katonaság az utolsó figyelmeztető-kürtjeleket adta le, a tisztek már nagyon idegesek voltak. Sok sebesülés is történt.

Vége a tüntetésnek.

Egyszerre trombitaszó harsant fel.

Mister Herkules intézkedésére ugyanazt a jelet adták, amit a sortüzek előtt szoktak.

Azt az eredményt mindenesetre elérték, hogy a tüntetők hirtelen elcsendesedtek, bár mindenre elszántan várakoztak, mi lesz ezután?

Óriási meglepetésre azonban sehol sem következett sortüz, hanem helyette ezt hirdették ki:

— Az osztrák—angol futballmérkőzés eredményét felfüggesztették. Mister Herkules óvást jelentett be ellene és az Olympiád Tröszt igazgatósága helyt adott a bejelentésnek. Szigoru vizsgálat indul meg és ha bebizonyulnak a vádak, uj mérkőzést rendez az Olympiád-Tröszt a csapatok között.

Hatalmas szócsövek hirdették ki a palotában lefolyt tanácskozás eredményét s ez egyszerre lecsillapitotta a viharzó kedélyeket.

Amikor megtudták, hogy kinek a közbenjárására, akaratára történt az események ilyen változata, lelkesen adóztak elismerésükkel.

— Hurráh, Mister Herkules!

Utcáról-utcára szállt a kiáltás és az emberek boldogan közölték egymással a nagy szenzációt:

— Megsemmisitették az osztrák—angol match eredményét!

— Hurrah! Hurrah!

— Ki csinálta meg?

— Mister Herkules!

— Hurrah, Mister Herkules!

John Johnson sokszor fordult meg a népszerüségben, de soha ilyen őszintén és igazán nem ünnepelték még, mint ezuttal.

Amint villámgyorsasággal hire futamodott a mérkőzés felfüggesztésének, az addig harcias és fenyegető néptömeg, megint csendes és szelid lett s miután célját elérte, békésen oszladozott széjjel. A katonaság közbelépésére már nem volt szükség, az emberek békésen tértek vissza otthonukba...

Hajnal felé már csendesek voltak megint a felzaklatott utcák, csak a cserepeket, romokat takaritották össze mindenfelé.

A három angol.

Sandy, az angol csapat kapusa, hires volt arról, hogy nagy barátja a szép nőknek.

Együtt lakott Hobberrel és Trallow-vel, az angol csapat bekkjeivel és együtt is volt mindig a három angol futballista. Ezuttal azonban Sandy féltékenyen dugdosott valamit a többi elől.

Nagy meglepetésére azonban azt vette észre, hogy Hobber is sürün vonul félre az ablakmélyedésbe és ugyancsak szivesen tanulmányoz valami kékszinü levelet.

Mikor három órára járt az idő, Sandy ásitott egyet és vette a legszebb szalmakalapját.

— Nem jöttök sétálni, fiuk? Amarra, a Crullow-park felé?

— Nem! — mondta unottan Hobber.

— Hagyj békén, fáradt vagyok! — tárt ki a meghivás előtt Trallow.

Sandy szemmel láthatólag megörült ezeknek a válaszoknak, kihuzta magát és kilépett az ajtón. A küszöbről szólt vissza társainak:

— Hát akkor szervusztok! Majd este találkozunk!

Csakhamar Hobber is meggondolta magát.

— Megfájult a fejem, mégis csak kimegyek a Crullow-park felé, Teddy.

— Hát, csak eredj!

Ő is elment. Öt perccel utána azonban Trallow is felugrott a pamlagról, fütyürészni kezdett, virágot tüzött a gomblyukába és akárcsak két társa, vidáman sietett el ő is hazulról.

Fél négy lehetett, amikor egy kék ruhás, szép fiatal leány ment fel az angol futballisták lakására, ahol a fiuk házi-asszonya fogadta.

— Sandy Harry huga vagyok! Harry hazaküldött, hogy itthon várjam meg, ő is jön hamarosan

— Csak tessék, kedves! — vezette be a szobába a házi-asszony.

Es Lily, Mister Herkules pajkos felesége, egy perccel később már nagy munkában volt: az angolok irásai, levelei között válogatott, kutatott, turkált kényelmesen.

Furcsa felfedezés.

A Liberty-park szobra körül ezalatt három izgatott gentleman sétált és üldögélt, nagyon zavartan, egymás jelenlététől.

Még köszönni is elfelejtettek egymásnak.

Sandy volt, és Hobber, meg Trallow.

Teljes egy óra hosszat ropogtatták cipőikkel a kavicsot és egyre komorabb lett az arcuk. Végre Sandy egyszerűen átment Hobber padjához:

— Most már nem fog jönni, Mac. En ismerem a nőket.

Hobber meglepődött:

— Honnan tudod?

— Hogy várasz valakit? Először is: mit keresnél itt egy óra hosszat? Másodszor: láttam a kék levélkédet. Harmadszor: magam is ilyen ügyben fáradtam.

Hobber a fogát csikorgatva vette elő a levelet.

— Pedig, olvasd, hogyan irt, minő rajongással a futballtudásomról!

De Sandy orditani kezdett, mikor a kezébe vette a levelet és megszagolta:

— Ugyanaz az irás! Ugyanaz az illat! Hé, Trallow!

Trallow kedvetlenül közeledett.

— Mutasd csak a randevu-levélkéd, Teddy!

— Mit? — kérdezte zavartan.

Sandy nevetett.

— Ide vele, a miénk már itt van! Egy kéz irta! Alaposan felültetett valami ravasz kis newyorki leány!

Trallow elbámult.

— Az enyémet is ugyanaz irta.

— Igy hát Lisbeth, Kathe, Betty — ugyanaz volt. Csuful becsaptak bennünket, pajtások! No, de sebaj! Amig dollár van, majd csak megvigasztalódunk valahogy!

*

Ezzel összenevettek.

Csak odahaza értették meg a különös levelek titkát, amikor felforgatva találták a szobáikat és eltünt ek az irásaik közül a kompromittáló levelek, számlák, csekk-szelvények, irásbeli megállapodások és értesültek a kékruhás leányról is, aki Sandyt várta egy ideig.

— Nincs is hugom! — morogta Sandy dühösen.

Hobber kétségbeesetten támadt rá a házvezetőnőre:

— Dehát, hogy csinálhatott ilyen könnyelmüséget, hogy egy vadidegen leányt beengedett a lakásunkba!

Az asszony ijedten dadogott:

— De... kérem... uraim... olyan megnyerő külseje volt... bájos babaarca... és olyan őszintén mondta, hogy Mr. Sandy huga, hogy egy pillanatig sem kételkedhettem abban, hogy nem mond igazat... Ó, ha tudtam volna...

És jóhiszemüségét hangoztatva surrant ki a szobából.

— Valami agyafurt női detektiv lehetett! — dühöngött Trallow.

— És milyen csufosan tuljárt az eszünkön! — orditott Sandy.

Csak Hobber nem kiabált, töprengett egyideig,

meg se mukkanva, csak azután fordult társaihoz:

— Azon gondolkodjatok, hogy most mit tegyünk! El lehetünk készülve arra, hogy már valamelyik ma esti ujság kirukkol a nagy szenzációval: »Megvesztegették az angol csapat három játékosát!« Hogy mi lesz akkor velünk, az kétségtelen! Mert attól a néptől, amely dühöngve, mindent törve-zuzva rohant és tüntetett Newyork utcáin, igazán nem várhatunk semmi jót, ha a kezük közé kerülünk! Már pedig, hogy igy legyen, arról majd ők gondoskodnak.

— Hobbernek igaza van! — mondta Sandy — haladéktalanul el kell utaznunk, mert ha itt maradunk, nem lesz az életünk biztonságban.

*

S a három angol futballista még aznap eltünt Newyorkból.

Megvannak a bizonyitékok.

Mister Herkules igen kedvetlen volt ebben az időben. Megigérte, hogy bizonyitékot szerez arra vonatkozólag, hogy az angol csapat veresége nem volt reális, már letelt a rendelkezésére álló idő s nem tudott semmit sem produkálni. Hogyan álljon most üres kézzel a Trószt és főként Mac Nuggam elé?

Azonban éppen akkor, amikor már lemondott mindenről, mondhatni az utolsó pillanatban váratlan esemény történt.

Az Olympiád-Trószt nagy izgalommal várt

ülése előtt, Lily nagyon alázatosan tette össze a kezét Mister Herkules előtt.

— Kérlek, John, bocsáss meg, soha többé nem teszem!

John Johnson nevetve kérdezte:

— Mit csináltál, Lily?

— Kinyomoztam az angol—osztrák meccs hátterét. Itt vannak az iratok...

És az álmélkodó Johnnak elmondta, hogyan csalta el hazulról egy időben egy-egy kis levélkével a három futballistát, hogyan szökött be az üres lakásba és hogyan szedte ott össze a bizonyitékokat.

Mister Herkules ámult-bámult s végül, mint a könnyü pelyhet, ugy kapta fel kis feleségét és összecsókolta:

— Lily! Lilykém! Hát megszerezted, ó, épp a legjobbkor! Már lemondtam minden reménységről, hogy megszerezzem a bizonyitékokat! Nem is szóltál semmit róla és titokban ilyen pompásan elintéztél mindent!

— Ugy-e, nem haragszol, hogy randevukat adtam a hátad mögött, — még hozzá hármat egyszerre!...

— Nem, nem, Lilykém, sőt hálás vagyok!

Aztán elsietett a Tröszt ülésére, ahol együtt voltak az igazgatók.

Nuggam a szemébe nevetett.

— Bizonyitékokat igért, mr. Johnson...

Mister Herkules ránézett:

— Még eddig minden igéretemet megtartottam!

Ezzel az igazgatók elé terjesztette a bizonyitékokat: csekk-szelvényeket, megállapodások szövegét, irásbeli üzeneteket, amelyek szerint Olivér

Crompton baltimorei lakos, lelkes amerikai hazafi, megfizette Sandyt, Trallowot, az angol csapat közvetlen védelmét, hogy veressék meg a csapatukat, mert, mint az üzenet irta:

»Amerikának győznie kell!«

— Ki ez az Olivér Crompton? — kérdezték felháborodva Northcliffe, Morris és Broughton.

Mister Herkules éles pillantást vetett Nuggamra:

— Ön nem tudna róla közelebbi felvilágositásokkal szolgálni, mister?

Nuggam összerázkódott, elvörösödött, de hamarosan visszanyerte nyugalmát és fölényesen válaszolt:

— Először hallom ezt a nevet! Különben, hol a bizonyiték arra, hogy ezek nem hamisitványok? Ki kell hallgatnunk az angolokat is, hogy teljes bizonyosságot kapjunk az állitólagos vesztegetési ügyben!

Ebben a pillanatban feltárult a tanácskozó-terem ajtaja és Vizsla rohant be. A derék ujságiró, a nagy szenzációról, az angol—osztrák match megsemmisitéséről folyó tanácskozásról a leghüségesebb tudósitást irhatta meg lapjának, belopódzott a tanácskozó-terem melletti társalgóba s itt hallgatta végig a tanácskozást. Nuggam fölényes megjegyzésére azonban elvesztette önuralmát és berohant a terembe, ahol ámulva néztek rá, hogyan cseppent ide a fürge riporter.

És Vizsla harsány hangon kiáltotta el magát:

— Amit ön kiván, mister Nuggam, az lehetetlenség, a három lepénzelt angol játékos ugyanis: megszökött! Eltünt Newyorkból és ez mindennél ékesebb bizonyiték!

— Ostobák! — mormogta magában Nuggam, de a Tröszt igazgatói felé nyájas arcot mutatva, igy szólt:

— Akkor... akkor uraim... hitelt kell adni mr. Johnson adatainak...

S ekkor Nortcliffe emelkedett szólásra:

— Igy hát e kétségtelen bizonyitékok alapján, meg kell semmisitenünk az angol-osztrák előmérkőzést s uj mérkőzés megtartását rendeljük el!

Mister Herkules boldogan hagyta el a tanácskozótermet. Ugy érezte, hogy sikerült Mac Nuggamnak megadnia az első, fájdalmas döfést.

A megismételt mérkőzés.

S még aznap egész Newyork megtudta a nagy szenzációt: Az Olympiád-Tröszt elnöki tanácsa megsemmisitette az angol—osztrák mérkőzést, a melyet Ausztria csapata nyert meg 4:3 arányban, minthogy alapos okok merültek fel arra, hogy az angol csapat közvetlen védelmét: Sandy kapust és a hátvédpárt, egy amerikai sportsman megvesztegette. Az Olympiád-Tröszt elnöki tanácsa kétségtelen bizonyitékok alapján hozta meg itéletét és elrendelte a mérkőzés ujrajátszását.

A határozat nagy megelégedést keltett az egész vonalon, csupán az osztrák csapat békétlenkedett

— Kivivtuk a győzelmet, nem vagyunk hajlandók ujra játszani! Ha az Olympiád-Tröszt vezetőségének ugy tetszik, deklaráljon bennünket veszteseknek! De a zöld gyepen kivivott győzelmet nem engedjük a zöld asztalon megsemmisiteni! — mondotta az osztrák szövetségi kapitány.

S már-már úgy látszott a helyzet, hogy az osztrákok mereven kitartanak álláspontjuk mellett, amikor Mister Herkules vállalta a békeközvetítést és sikerült az osztrákokat jobb belátásra bírni.

És néhány nap mulva már Newyork legkisebb zugába is megjelentek az Olympiád plakátjai, amelyek az angol-osztrák mérkőzés ujrajátszását hirdették.

*

A megismételt mérkőzésen megjelent közönség még az első match nézőközönségének számát is tulszárnyalta. Roskadásig teltek meg a tribünök s az állóhelyeken ember-ember hátán szorongott.

Az angol csapat eltávozott három emberét a tartalék-játékosok közül kitünően kiegészítette s igy izgalmas, érdekes küzdelemre volt kilátás.

A mérkőzés igen heves iramban indult meg. Az osztrákok meg akarták mutatni, hogy reális volt a multkori győzelmük, az angolokat viszont a reváns vágya hevitette.

Husz percig hol az egyik, hol a másik mezőnyben folyt a játék, a kapu előtt azonban a védelmek résen voltak és sorra meghiusitották a góllövési kisérleteket.

A huszonegyedik percben esett az első gól: az angol csatársor szinte profikra valló remek összjátékkal nyomult fel s a baloldalról élesen beadott labdát az angol center kapásból, irtózatos erős lövéssel, gólba továbbitotta.

— Hurrah, Anglia! Hurrah!

A gól után az osztrákok is belefeküdtek a játékba, de két eredménytelen kornert értek el csupán. Ezzel szemben a kiszökő angol jobb-

összekötő a negyvenötödik percben újabb gólt lőtt az osztrák hálóba s így a félidő 2:0 arányban végződött az angolok javára.

A második félidőben azonban megváltozott a játék képe. Az első tíz percben Anglia még szinte nyomaszto fölényben volt, de azután fokozatosan alább hagyták az iramot s olyan fáradtan küzdöttek, hogy rá sem lehetett ismerni az előbbi lelkesen játszó, nagy technikáju csapatra.

Az osztrákok észrevéve ellenfelük összeroppanását, még inkább forszirozták az iramot és támadást-támadásra vezettek. Az erőtlen angol támadásokat könnyen verték vissza s a halfsor az osztrák csatársort csak úgy tömte labdákkal.

A harminckettedik percben végre siker koronázta igyekezetüket s balösszekötőjük tizméteres védhetetlen lövéssel, csodaszép gólt lőtt.

2:1!

Továbbra is az osztrák csapat maradt frontban, de az angolok kétségbeesett erőfeszitéssel állottak ellen. Legnagyobb sikert az egy-hátvéd rendszerü védekezéssel arattak, mert ily módon az osztrák csatárok minduntalan lesállásba kerültek. Az osztrákok hamar felismerték az egybekk rendszer ellenszerét és egyéni kitörésekkel próbálkoztak. Ily módon sikerült is több izben veszélybe hozni az angol kaput, kiegyenlitésre azonban nem került a sor, mert a biró rövidesen a félidő végét jelezte.

— Mi történt veletek, fiuk? — kérdezte Mister Herkules az öltözőben a bevonulás után. — A második félidőben mintha egészen más csapat játszott volna a mezőnyben.

— Nem tudom! — válaszolt Moriar, a csapat-

kapitány —, de úgy tetszett nekem is, meg a többieknek is, mintha a félidőben elfogyasztott citromnak nagyon furcsa, különös íze lett volna...

Mister Herkules bólintott:

— Most már értem a hirtelen formaváltozás okát! — dünnyögte magában. — Nuggamnak szüksége lett volna még egy angol vereségre...

* * *

A középmérkőzésekre, előd öntőkre és a döntőre a Herkules-Olympiád további folyamán került a sor...

A következő füzet címe:

A kenguru-ember.

Mister Herkules füzetek egytől végig kaphatók.

DOKTOR KUBB

a világjáró regények **legközelebbi száma** olyan **szenzációsan érdekes** tartalommal jelenik meg, **hogy azokat végigolvasás előtt a kézből letenni nem lehet.**

Doktor Kubb, a világjáró, mindenütt megfordult, ahová európai eljutott!

A föld minden világrészébe viszi az olvasót.

Uj, izgalmas, meglepő események játszódnak le, szinte lázas egymásutánban.

Történeteinek hősei indiaiak, japánok, kinaiak, szigetlakók, ismeretlen világok népe.

A maharadzsák ragyogó fénypompás udvarainak rejtelmei kápráztatják el az olvasót.

A világvárosok megrázó tragédiái és izgalmas esetei peregnek le az olvasó szeme előtt.

Minden sora érdekfeszitő és az utolsó betüig lebilincselő.

Kevés ember akad, aki

BUFFALO BILL-

ről, a vad nyugat hőse, a vad indiánok és a kegyetlen, vérszomjas és kapzsi aranyásók réme élményeit és kalandjait ne olvasta vagy hallotta volna. BUFFALO BILL szines és kalandos leirásban szinte elénk varázsolja a félelmes amerikai őserdők rengetegeinek összes rejtelmeit és a kegyetlen rézbőrüek sajátságos kalandos életét. BUFFALO BILL minden füzete egy teljesen lezárt egész elbeszélést tartalmaz.

Ha egy kellemes és élvezetes órát akar eltölteni, ugy okvetlen vegye meg és olvassa el a Buffalo Bill füzeteit.

Hihetetlen feltünést

kelt a sportot űző és kedvelő százezrek és százezrek körében a

Mister Herkules

minden megjelent száma. Ezen rendkivül szenzációs, az elsőtől az utolsó betüig lebilincselő olvasmány, minden füzete egy hihetetlenül érdekfeszitő kaland kiséretében egy gyönyörüen megirt **football** vagy **box-matchet, bicikli** vagy **motoros-versenyt, léghajó-** és **repülő-versenyt** stb., stb. ir le. Minden füzet egy gyönyörü 3 szinnyomatu fedőlappal van ellátva és minden füzet egy befejezett egészet képez

Amennyiben elárusitóinknál, vagy a dohánytőzsdékben egyik vagy másik füzetünk kapható nem volna, ugy sziveskedjék direkte a kiadóhivatalhoz fordulni, ahonnan a kivánt füzetet a pénz előzetes beküldése ellenében, azonnal b. cimére küldik.

A kiadóhivatal Budapest, VII., Király-utca 27. sz. alatt van. Telefon: József 128—99.